

การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ

สุธามาศ คชรัตน์

พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองโร

สาขาวิชาภาษาอังกฤษและภาษาอังกฤษธุรกิจ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ 2) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 หมู่ 2 จำนวน 35 คน ภาคเรียนที่ 2/2557 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่ 1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการออกการออกเสียงภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน พร้อมแบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ จำนวน 6 บท และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้สถิติพรรณนา คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานโดยใช้ Dependent Sample t-test ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูงมาก ซึ่งหมายความว่าสื่อการเรียนการสอนควรค่าต่อการนำไปพัฒนาทักษะการออกเสียงของนักศึกษา
2. คะแนนการทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
3. กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.2$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจด้านแบบฝึกทักษะการออกเสียงมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$) รองลงมาคือด้านอาจารย์ผู้สอน ($\bar{X} = 4.24$) ด้านทักษะการออกเสียง ($\bar{X} = 4.20$) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.17$) และด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.15$) ตามลำดับ

คำสำคัญ : การพัฒนา ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) to develop English pronunciation skills through the use of English phonetic drills; 2) to compare the students' learning achievement before and after studying through the English phonetic drills; and 3) to investigate the students' satisfaction towards the development of English pronunciation skills through the use of English phonetic drills. The sample group consisted of 35 first year English majors who were studying in the second semester of academic year 2014. The research instruments included 6 units of English phonetic drills, six lesson plans, an pre-post achievement test, and a satisfaction questionnaire. Collected data were analyzed for percentage, mean, and standard deviation. The hypothesis was tested by a dependent sample t-test.

The results of the research showed that 1. The students' achievement after studying English pronunciation through the use of English phonetic drills was overall found at a high level which means that the instructional materials were worth being used to develop the students' pronunciation skill.

2. Their post-tests scores after studying English pronunciation through the use of English phonetic drills were significantly higher than the pre-tests scores at a statistical level of 0.01. This accorded with the set hypothesis.

3. Their satisfaction towards studying English pronunciation through the use of English phonetic drills was overall found at a high level ($\bar{X}=4.2$). Taking each aspect into consideration, all aspects were also found at a high level. In addition, the English phonetic drills was ranked first ($\bar{X}=4.30$) and was followed instructors ($\bar{X}=4.24$), pronunciation skills ($\bar{X}=4.20$), learning activities ($\bar{X}=4.17$) and contents ($\bar{X}=4.15$) respectively.

Keywords : Development, English Pronunciation Skills, English Phonetic Drills

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีผู้ใช้กันอย่างกว้างขวางในการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติต่างๆ ให้เข้าใจซึ่งกันและกัน ยิ่งไปกว่านั้น ในปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศสมาชิกหนึ่งในสิบประเทศของประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ก็จะต้องเข้าสู่การร่วมมือกันกับประเทศสมาชิกอื่นๆ แน่แน่นอนว่า เมื่อถึงเวลานั้นผู้คนที่เดินทางหลังไหลเข้ามาในประเทศไทยและประชาชนคนไทยที่จะเดินทางไปยังประเทศสมาชิกอื่นก็จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารเพราะภาษาอังกฤษถูกเลือกให้เป็นภาษากลางของประเทศในประชาคมอาเซียนไปแล้ว ดังจะเห็นได้จากกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 ที่บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English.” เมื่อเป็นดังนี้วงการศึกษาก็ได้มีการตื่นตัวและเตรียมพร้อมในการก้าวสู่ประชาคมอาเซียนกันอย่างพร้อมเพรียง นักการศึกษาหลายท่านแสดงทัศนะในการพัฒนาการใช้

ภาษาอังกฤษของคนไทยโดยมุ่งเน้นว่าพลเมืองทุกคนในประเทศต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ (นพพร สโรบล, 2555) การที่จะสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพนั้น นักศึกษาควรที่จะออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเพื่อความเข้าใจที่ดีของผู้ฟังและผู้พูดที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการติดต่อสื่อสาร หากนักศึกษาจำคำศัพท์ได้แม่นยำและสามารถนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว ซึ่งจะช่วยให้การเรียนได้ผลดียิ่งขึ้น หากไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้องแล้ว ก็อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดพลาดคลาดเคลื่อนได้ ดังที่พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544) กล่าวว่า การที่ผู้เรียนไม่สามารถเปลี่ยนเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วเข้าใจได้ ก็ยังไม่ถือว่าสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้

จากการพูดคุยสัมภาษณ์อาจารย์ชาวต่างชาติหลายท่านเพื่อหาโจทย์งานวิจัย คณะผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก สามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องน้อยมาก นักศึกษาไม่พยายามฝึกการออกเสียงที่ถูกต้อง ไม่มีความสนใจที่จะเลียนแบบการออกเสียงให้ถูกต้องตามเจ้าของภาษา ซึ่งอาจมีอิทธิพลมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ ในการออกเสียงผู้เรียนชาวไทยมักจะเลือกใช้เสียงที่ตนคุ้นเคยและใกล้เคียงกับเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ของตนมาใช้แทนเสียงในภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังไม่สามารถเข้าใจและอ่านออกเสียงคำศัพท์ตามสัทอักษรได้

คณะผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า หากปล่อยให้สถานการณ์และสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังคงดำเนินไปอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน นักศึกษาก็จะไม่สามารถใช้ประโยชน์จากการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษได้ เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษา นักศึกษาไม่สามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องไม่สามารถประกอบอาชีพตรงกับสาขาวิชาที่เรียนมา และไม่สามารถนำความรู้จากห้องเรียนไปใช้เป็นสื่อในการทำงานหรือการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไปและการเรียนรู้ตลอดชีวิต จึงตกลงร่วมกันว่าจะพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยการใช้แบบฝึกการออกเสียงโดยใช้สัทอักษรภาษาอังกฤษมาช่วยแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษและสาขาอื่นๆที่จะได้รับประโยชน์จากแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้สัทอักษรภาษาอังกฤษนี้ต่อไปในอนาคต

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังใช้แบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้สัทอักษรภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษในการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ

3. วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 3 หมู่เรียน รวม 111 คน ซึ่งลงทะเบียนเรียนวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษ และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 หมู่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ซึ่งลงทะเบียนเรียนวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวนทั้งสิ้น 35 คน

2. เครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้คือ 1) แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ จำนวน 6 บท 2) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ 1 ชุด จำนวน 40 ข้อ และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษต่อการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษแบบประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 18 ข้อ

3. การวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ 1) วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ วิเคราะห์โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ วิเคราะห์โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบที แบบกลุ่มไม่อิสระ (Dependent Sample t-test) 3) วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ วิเคราะห์โดยใช้สถิติร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และ 4) วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ จากคำถามปลายเปิดของแบบสอบถามแล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยจัดเนื้อหาเป็นหมวดหมู่ จัดลำดับข้อมูล แล้วนำเสนอข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยาย

4. ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ

	ทดสอบก่อนเรียน (pre-test) (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)	ทดสอบหลังเรียน (post-test) (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)
\bar{X}	27.03	35.03
S.D.	5.57	3.65

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ

การทดสอบ	n	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
----------	---	-----------	------	---	------

ก่อนเรียน	35	27.03	5.57	10.943	.000* *
หลังเรียน	35	35.03	3.65		

.000 * * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	N	Mean	S.D.	ระดับ
1) ด้านอาจารย์ผู้สอน	35	4.24	.56	มาก
2) ด้านเนื้อหา	35	4.15	.56	มาก
3) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	35	4.17	.67	มาก
4) ด้านแบบฝึกทักษะการออกเสียง	35	4.30	.55	มากที่สุด
5) ด้านทักษะการออกเสียง	35	4.20	.68	มาก
รวมทั้งหมด 5 ด้าน	35	4.2	.54	มาก

5. การอภิปรายผล

1. การที่นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษนั้น เนื่องจากนักศึกษาได้ทราบหลักการออกเสียงที่ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ ทั้งการออกเสียงสระ พยัญชนะ การเน้นเสียง การโยงเสียง การใช้วียะส่วนต่างๆในการออกเสียงแต่ละเสียง ทำให้นักศึกษาสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับศิริินภา พรหมคำ (2550) ที่ได้ศึกษาพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นผลจากการเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ และพบว่า หลังจากเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์แล้ว ผู้เรียนที่เรียนตามหลักสัทศาสตร์สามารถเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเห็นได้ชัด และผู้เรียนที่เรียนตามหลักสัทศาสตร์มีพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษดีกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเด่นชัดและสอดคล้องกับอาภรณ์ ศรีเพชร (2552) ซึ่งได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร (Phonetics) สำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 วสุนธราภิวัฒก์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี และผลการวิจัยพบว่าหลังการใช้ชุดฝึกทักษะผู้เรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึกทักษะ อีกทั้งยังสอดคล้องกับ พิบูลย์ สุขใส (2550) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไร่ได้ประชาคม โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร(Phonetics) ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลัง

การใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านสูงกว่าก่อนใช้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับวิภากร สังขยานนท์ (2555) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปวส.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีร้อยเอ็ด เพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีผลคะแนนการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังใช้เสียงภาษาอังกฤษด้วยสัทอักษร IPA และสอดคล้องกับสุชาติ อินมี (2556) ซึ่งทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิคส์โปสเตอร์ (Phonic Poster) เพื่อพัฒนาสื่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิคส์โปสเตอร์ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังได้รับการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงด้วยสื่อโฟนิคส์โปสเตอร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. จากผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ พิบูลย์ สุขใส (2550) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไร่ได้ประชาคม โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร (Phonetics) ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ชุดฝึกทักษะอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับวิภากร สังขยานนท์ (2555) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปวส.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีร้อยเอ็ด เพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีผลคะแนนการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังใช้เสียงภาษาอังกฤษด้วยสัทอักษร IPA และสอดคล้องกับสุชาติ อินมี (2556) ซึ่งทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิคส์โปสเตอร์ (Phonic Poster) เพื่อพัฒนาสื่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิคส์โปสเตอร์ ที่พบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิคส์โปสเตอร์อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับอาภรณ์ ศรีเพชร (2552) ซึ่งได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร (Phonetics) สำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 วสุนธราภิวัฒก์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี และผลการวิจัยพบว่าหลังการใช้ชุดฝึกทักษะผู้เรียนพึงพอใจต่อการใช้ชุดฝึกทักษะในระดับดี

3. นักศึกษามีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะว่า จากการเรียนทำให้นักศึกษาออกเสียงและพูดกับชาวต่างชาติได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะชาวต่างชาติเข้าใจสิ่งที่นักศึกษาพูดมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนที่เรียนตามหลักสัทศาสตร์สามารถเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ อีกทั้งผู้เรียนยังสามารถสังเกตเห็นพัฒนาการของตนเองในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจน สอดคล้องกับศิริณา พรหมคำ (2550) ที่ได้ศึกษาพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นผลจากการเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ และพบว่า หลังจากเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์แล้ว ผู้เรียนที่เรียนตามหลักสัทศาสตร์สามารถเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษได้

ถูกต้องมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเห็นได้ชัด และผู้เรียนที่เรียนตามหลักสัทศาสตร์มีพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษดีกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเด่นชัด

6. สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน
2. เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนเรียนและหลังเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่าแบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้
3. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจด้านแบบฝึกทักษะการออกเสียงมากที่สุด รองลงมาคือด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านทักษะการออกเสียง ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านเนื้อหา ตามลำดับ
4. นักศึกษามีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะว่าการดำเนินการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ” ว่านักศึกษาได้นำความรู้เหล่านี้ไปใช้ประโยชน์ นักศึกษาสามารถนำความรู้จากการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษไปประยุกต์ใช้ได้กับวิชาอื่นๆ ได้นำความรู้ไปฝึกออกเสียงด้วยตนเอง นักศึกษาอยากให้ทำวิจัยอีกเพราะจะได้ฝึกฝนการออกเสียงอีก และ จากการเรียนทำให้นักศึกษาออกเสียงและพูดกับชาวต่างชาติได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะชาวต่างชาติเข้าใจสิ่งที่นักศึกษาพูดมากขึ้น

7. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษสามารถนำรูปแบบนี้ไปใช้กับนักเรียนและนักศึกษาของตนได้ในทุกระดับชั้นแต่ควรตระหนักว่าทักษะการออกเสียงเป็นทักษะสำคัญที่ควรเริ่มสอนอย่างมีประสิทธิภาพให้ตั้งแต่เริ่มเรียนเพราะจะเป็นพื้นฐานให้ผู้เรียนเข้าใจในภาษาอังกฤษที่ได้ฟัง การนำแบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ ไปใช้ควรคำนึงถึงระดับความยากง่ายของเนื้อหาในแบบฝึก

1.2 นอกจากวิธีการในการสอนออกเสียงในงานวิจัยนี้ที่เป็นการฝึกพูดซ้ำๆตามแบบฝึกแล้ว อาจารย์ผู้สอนอาจเปลี่ยนแปลงกิจกรรมในรูปแบบอื่นๆ ได้ เช่น การเล่นเกมแข่งขันการอ่านออกเสียงสัทอักษรโดยการอ่านสัทอักษรจากพจนานุกรมภาษาอังกฤษ-อังกฤษ การแข่งขันอ่านบัตรคำสัทอักษร การร้องเพลงคาราโอเกะที่มีสัทอักษรกำกับ เป็นต้น

1.3 หากการสอนโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษยากเกินระดับความสามารถของนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และผู้สนใจสามารถใช้การออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยสื่อโปสเตอร์ (Phonic Poster) ในการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ เนื่องจากมีความซับซ้อนน้อยกว่า แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการสอบถาม/การสำรวจเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของผู้เรียนก่อนที่จะมีการจัดทำเนื้อหาในแบบฝึกสัทอักษร

2.2 อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และผู้สนใจสามารถพัฒนาทักษะการออกเสียงโดยใช้รูปแบบวิจัยในลักษณะนี้ไปทดลองกับนักเรียน และนักศึกษาในระดับอื่นๆ

2.3 ในโอกาสต่อไปผู้วิจัยควรศึกษาเพิ่มเติม โดยเพิ่มกลุ่มตัวอย่างเป็นสองกลุ่มอิสระต่อกัน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมที่ลักษณะคล้ายคลึงกันทางการศึกษา โดยจัดกิจกรรมประกวดแข่งขันการออกเสียงระหว่างสองกลุ่มก่อนและหลังเรียน

8. เอกสารอ้างอิง

- นพพร สโรบล (2555). **ภาษาอังกฤษกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พิบูลย์ สุขใส. (2550). **การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไร่ใต้ประชาคม โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร(Phonetics)**. อุบลราชธานี.
- พิณทิพย์ ทวยทิพย์, (2544). **การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 3 แก้ไขเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิภาพร สังขยานนท์. (2555). **การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา ชั้นปวส. 1 พิษศาสตร์ (ทวิภาคี) ภาคเรียนที่ 1/2555 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีร้อยเอ็ด**. ร้อยเอ็ด: วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีร้อยเอ็ด.
- ศิริรณา พรหมคำ. (2555). **พัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นผลจากการเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์**. วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. ปีที่ 9 ฉบับที่ 3 กันยายน-ธันวาคม 2555, หน้า 93-108.
- สุชาติ อินมี (2556). **การพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโปสเตอร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3**. วารสารวิชาการ Veridian E-Journal ปีที่ 6 ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน – ธันวาคม 2556.
- อาภรณ์ ศรีเพชร. (2552). **การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะ**

การอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร (Phonetics) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนเทศบาล 5 วสุธราภิวัฒน์. สุราษฎร์ธานี: โรงเรียนเทศบาล 5 วสุธราภิวัฒน์

